

Wij punt. Zo heet de nieuwe solo van Laura van Dolron. Ze staat voor een lege kast met een eenzaam molentje van Delfts blauw en een kansloze kamerplant. Een ontruimd huishouden, dat 'wij' van haar. Ze begint meteen ons 'wij' te ontwapenen. Ieder van ons gaat vanavond namelijk minimaal één keer denken (en stiekem tegen zichzelf zeggen): ik niet, dat geldt niet voor mij. Ons 'wij' bestaat niet zoals het 'wij' in haar ijzersterke openingsverhaal. Dat overigens is ontleend aan een televisie-evergreen, een aflevering van de Wim Kayzer-serie voor de VPRO gemaakt, *Van de schoonheid en de troost* (zoek op 'George Steiner', zeer de moeite waard om terug te zien, de hele aflevering trouwens). Wij hebben een bouwvalliger identiteit dan daar, in dat verhaal uit 1937. Maar ja, ons zogeheten 'wij' is wel een identiteit waarin alle nieuwkomers en thuislozen moeten integreren. En hoe integreer je in een bouwval met een molentje en een kamerplant? Vraagt de *standup-filosofo*. Laura van Dolron weet iemand die niet kan wachten: haar dochtertje van anderhalf. En daar schemert de inzet en de urgentie van deze alleenspraak door de openingsalineas heen. De lat ligt anders dan voorheen. Niet meteen *hoger*, nog wel wankelend ook, er zijn steviger stutten nodig. Maar de vragen zijn noodzakelijker geworden. Sinds het kind er is. Want de aanwezigheid van een kind engageert je op een andere, misschien zelfs wel op een totaal nieuwe manier.

Aldus op scherp gezet begint Van Dolron op jennigerige wijze de clichés uit het woud van ons 'wij' langs te lopen. Door haar retorische slimheid is ze mij in ieder geval steeds een paar slagen voor, ieder *ja maar* blijkt een hoofdpijndossier met bijgeleverde medicatie. We jakkeren op een prettige manier buiten adem naar de volgende halte. Er is immers geen tijd te verliezen. Ook de preken voor eigen parochie worden niet overgeslagen. Met een stoer bij elkaar geacteerde boosheid krijgen twitterende populist en geestelijk minder valide schreeuwlelijkerds, op fora die raar genoeg almaar 'sociale media' blijven heten, van Laura van Dolron op hoge toon van onder uit de zak. Aan de quasi-argumentaties van die lieden gaat haar kind, gaan onze kinderen, helemaal niks hebben. En: als je het verdomt om je een beetje te informeren, verspeel je tevens het recht om mee te beslissen. De vergelijking met een rijbewijs als proeve van rijvaardigheid, hier: rijvaardig in de rede en in de redelijkheid, werkt op mij als een troostende trouvaille.

Na afloop keften enkele ongeneeslijke beterseters uit mijn sociale omgeving op een venijnige wijze over **Wij**, als een oefening in veilige groepsdynamiek van het in slaap gesust homogeen toneelpubliek, dat zijn zelfkritisch gelijk komt halen in dit soort sessies. O, ja? In slaap gesust? Spreek voor Uzelf! Ik ben in tijden niet zó klaarwakker uit een voorstelling gekomen. En dacht bij mezelf: *als ik al lid ben van een elite (wie stelt dat overigens vast, ik heb trouwens al eeuwen geen contributie meer betaald voor de elite, ben ik dan nog wel links genoeg?)*, mag ik alstublieft voor mijzelf uitmaken wanneer ik in een theaterzaal schoongespoeld en door de war geschud wil worden? Blijft het stellen van ongemakkelijke vragen toegestaan, ook als het bij de intellectuele elite zogenaamd reeds geruime tijd bekende vragen zijn?

Wij. Tot in februari 2017 overal in Nederland en Vlaanderen

Foto: Laura van Dolron in 'Wij' (Kamerich & Budwilowitz-Eyes2)